

AZ IRGALMAS SAMARITÁNIUS

Táborzáró istentisztelet | 2022. július 24.

Alapige: Lukács 10,25-37.

BEVEZETÉS | Egész héten olyan történeteket vettünk, amelyek Samáriához, Izrael északi ország részéhez kapcsolódtak. Táborzáró istentiszteletünkre én is egy olyan történetet hoztam, ami kapcsolódik heti témánkhöz: **Samáriához**.

HELYZET VAN | Jézust sokszor vádolták azzal ellenségei, hogy semmibe veszi Isten törvényeit. Egy alkalommal *egy profi bibliaszakértő* akarta próbára tenni őt, hogy bizonyítsa ezt, ezért odament hozzá, és ezt kérdezte Jézustól: „*Mester, mit tegyek ahhoz, hogyha majd véget ér az életem, Isten elfogadjon engem, és beengedjen az Ő országába?*” Jézus válasz helyett visszakérdezett: „*Mi van megírva a Törvényben? Hogyan értelmezed?*” A profi bibliaszakértő tudta a választ: „*Szeresd Istenedet, teljes szíveddel, egész lelkeddel, teljes értelmekkel; és úgy szeresd az embertársadat, mint saját magadat!*” Jézus megdicsérte a profi bibliaszakértőt válaszáért: „*Jól válaszoltál. Ezt tedd, és élni fogsz!*” A szakértő tovább faggatta Jézust: Oké! Oké! „*De hát ki számít az embertársamnak?*”

FURCSA KÉRDÉS | *Nekünk nagyon furcsa ez a kérdés. Rögtön azt felelnék rá: hát, mindenki! Minden ember, aki csak él ezen a világon, az az embertársunk.* De Jézus korában, egy zsidó ember számára, ez nem volt ennyire egyértelmű! Számukra nem volt mindenki „embertárs”, csakis az, akivel valamilyen **személyes kapcsolatban álltak**, akikhez valamilyen érzelmi szálak fűzték őket. Embertárs volt az, akivel rokon vagy baráti kapcsolatban álltak, mondjuk közeli családtagjuk volt az illető. Értük érezték felelősséget, és szeretni is csak őket szerették.

Mindenki mást, aki kívül esett ezen a körön, így azokat, akik nem zsidónak születtek azokat megvetették, és nem tekintették őket embertársaiknak. Ennek ismeretében már nem is olyan furcsa a zsidó bibliaszakértő kérdése: Oké! Oké! „*De hát ki számít az embertársamnak?*” Mire gondolsz Jézus? Kik tartoznak abba a körbe, akiknek szeretetére a törvény kötelez?

VÁLASZ: EGY TÖRTÉNET | Jézus nem adja a választ készen a profi bibliaszakértőnek. Ehelyett egy történetet mond el neki, és rábízta, hogy kihámozza belőle a választ arra nézve, hogy Isten mit gondol arról, ki számít az ő embertársának. *Gyertek! Nézzünk meg egy rövid bejátszást erről!*

KI FÉR BELE A SZÍVEDBE? | *Higgyétek el, ebben a történetben nem a szereplők fontosak! Az, hogy a példázatban egy papról, egy lévítáról és egy samaritánusról van szó, az elsősorban a helyzetnek szól! Annak, hogy Jézus egy zsidónak, egy profi bibliaszakértőnek mondja el ezt a történetet. Valakinek, aki csak bizonyos emberek felé érzett felelősséget, aki csak kevés emberre tekintett úgy, mint embertársára, aki felé felelősséggel tartozik.*

Ez a példázat sokkal inkább azt a kérdés járja körbe, hogy *ki az, a belefér a szívünkbe?* Csak azok, akik rokonszenvesek? Azok, akik szerethetőek? Azok, akikről szeretetünkért cserébe várhatunk valamit? Azok, akiket érdemesnek tartunk a szeretetünkre?

Jézus még csak nem is azt akarta elmondani az irgalmas samaritánus történetével, hogy a samaritánus jobb ember volt, mint a pap vagy a lévita, akik megállás nélkül elmentek a szerencsétlenül járt ember mellett.

De nem is azt, hogy minden embert szeretnünk kell, mert ez így túl általános, mert könnyű „mindenkit” szeretni addig, amíg az nem jár semmilyen kihívással. Keblemre ölelhetem az egész világot addig, amíg nem találkozom valakivel, akit nehéz vagy emberileg lehetetlen szeretni. Mert nem rokonszenves az illető, mert semmit sem várhatunk cserébe azért, ha szeretjük őt, vagy mert nem érdemes a szeretetünkre.

Szóval ki az, aki belefér a te szívedbe? Vagy meghúztad a határaidat, és a szívedbe csak azok férnek bele, akiket te érdemesnek tartasz a szeretetedre? Ez a példázat arra bízta bennünket, hogy járjunk nyitott szemmel, és vegyük észre azt, aki a bajban van, és vegyük észre azt, akin nekünk kell, nekünk lehet segítenünk, mert nekünk vannak meg az eszközeink, a lehetőségünk arra, hogy segítsünk rajta.

ISTEN EMBERSZERETETE | Beszéltem arról, hogy miről nem szól ez a példázat. Végül hadd szóljak még egy dologról, amiről nem beszél Jézus története! Nem beszél a „jó emberkedésről”! Ma ez egy nagyon népszerű dolog: *Nem azért segíték valakin, mert segítségre szorul, hanem azért segíték, hogy én jobban érezzem magam.*

Ha azonban ennek a példázatnak a mélyére nézünk, akkor azt látjuk, hogy valójában nem úgy általában rólunk emberekről szól, akiknek szeretnünk kell a bajba jutottakat. Nem az emberszeretet csodálatos példája az irgalmas samaritánus, aki lehajol az összevert és kirabolt emberhez!

Ez a történet valójában Isten emberszeretetről szól! Mi vagyunk, te és én az az összevert és kirabolt ember ott az útszélén, akiket az élet dolgai, mint nagy rablók összeverve, sok sebből vérezve ott hagytak az élet országútjának szélén. Akik mellett jönnek és mennek az emberek, anélkül, hogy bárki is odahajolna hozzánk, hogy megvigasztaljon, valódi segítséget adjon a csalódásainkra, az igaztalanul elszenvedett bántásainkra.

Ez a történet valójában Isten emberszeretetről szól! Arról a szeretetről, ami Krisztusban odalép hozzánk, hogy bekötözzön, ellássa sebeinket, karjába vegyen, hogy meggyógyítson!

S mindez meg is történhet, ha egyszer végre meglátod a valóságot! Nem azt, amit évek óta hazudsz magadnak: minden rendben van, az élet megy saját erőből is! Mert a valóság az, hogy te vagy az az összevert ember, aki Isten szerető gondoskodására szorulsz! *S ha ezt őszintén elismered, akkor nagyon is valóságosan tapasztalhatod meg mit jelent Isten Krisztusban megjelent és közöttünk gyógyító szeretete!*